

LBRIS

We know
books

CELE PATRU LEGĂMINTE
CARTEA
ÎNȚELEPCIUNII
TOLTECE

DON MIGUEL RUIZ

Traducere și adaptare:
Svetlana Sauciuc

EDITURA MIX
CRISTIAN 2025

CUPRINS

Tolteci	9
Introducere	
Oglinda prăfuită	11
1	
Civilizarea planetei și visul planetar	17
2	
Primul Legământ	
Fii impecabil în tot ceea ce spui	39
3	
Al Doilea Legământ	
Nu considera nimic ca fiind personal	59
4	
Al Treilea Legământ	
Să nu faci presupuneri inutile	73
5	
Al Patrulea Legământ	
Fă întotdeauna ce îți stă în puteri	85
6	
Calea Toltecă a Libertății	
Încălcarea vechilor Legăminte	103
7	
Noul vis	
Raiul pe Pământ	131
Rugăciuni	137

TOLTECII

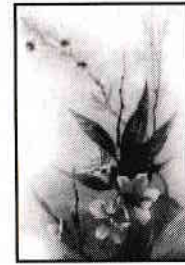
Cu mii de ani în urmă, toltecii erau cunoscuți în partea de sud a Mexicului ca un popor de „femei și bărbați ai înțelepciunii“. Antropologii vorbesc despre tolteci ca despre o națiune, ca despre o rasă, dar, de fapt, toltecii erau oameni de știință și artiști care au format o societate ce studia și păstra cunoașterea spirituală și practicile strămoșilor lor. Ei locuiau împreună – maeștri (*naguali*) și discipoli – la Teotihuacan, vechiul oraș al piramidelor situat în afara orașului Mexico City, loc străvechi în care „Omul devenea Zeu“.

De-a lungul mileniilor, *nagalii* au fost forțați să ascundă vechea înțelepciune și să-i mențină existența în obscuritate. Cucerirea europeană, împreună cu folosirea greșită a puterii personale a unora dintre adepți, a făcut necesară ascunderea cunoașterii față de cei care nu erau pregătiți să o folosească cu

înțelepciune sau care intenționau să o folosească în scopuri personale.

Din fericire, cunoașterea ezoterică toltecă a fost păstrată și a trecut de la o generație la alta prin diferite linii de *naguali*. Datorită acestora a rămas ținută în secret timp de sute de ani, iar vechile profeții vor fi dezvăluite în momentul în care va fi necesar ca înțelepciunea să se întoarcă la oameni. Acum, don Miguel Ruiz, un *nagual* din linia Cavalerilor Vulturului, a fost îndrumat să ne împărtășească puterea învățăturilor toltecilor.

Cunoașterea toltecă provine din aceeași unitate esențială a adevărului ca și celelalte tradiții sacre ezoterice de pe glob. Ea nu reprezintă o religie, dar corespunde învățăturii tuturor măștrilor care au existat pe pământ. Deși este o tradiție spirituală, ea reprezintă totodată modul corect de viață, o cale simplă și eficace de a ajunge la fericire și iubire.

INTRODUCERE

OGLINDA PRĂFUITĂ

Cu trei mii de ani în urmă, exista un om la fel ca noi toți care trăia în apropierea unui oraș înconjurat de munți. Omul a studiat pentru a deveni doctor, dar nu era complet de acord cu tot ceea ce învăța. În inima sa simțea că trebuie să existe ceva mai mult decât era scris în acele cărți.

Într-o zi, când a adormit într-o peșteră, el a visat că și-a văzut propriul corp adormit. A ieșit din peșteră în noaptea cu lună nouă. Cerul era senin, iar el putea vedea milioane de stele. Apoi ceva s-a petrecut în interiorul său, ceva care i-a transformat viața pentru totdeauna. El și-a privit mâinile, și-a simțit corpul, iar apoi și-a auzit propria voce spunând: „Sunt făcut din lumină; sunt făcut din stele“.

A privit din nou la stele și a realizat că nu stelele sunt cele care creează lumina, ci lumina creează stelele. „Totul este făcut din lumină; eu sunt făcut din stele, a spus el, și spațiul dintre ele nu este gol“. Și a știut că tot ceea ce există este o ființă vie, iar lumina este mesagerul vieții, deoarece este vie și conține în ea toate informațiile.

Apoi a conștientizat că și el era făcut din stele, deși nu părea una cu acele stele. „Sunt în stele și între ele“, a gândit el. Atunci, el s-a numit *tonal*, iar lumina dintre stele *nagual*, și a știut că tot ceea ce creează armonia și spațiul dintre cele două este *Viața* sau *Intenția*. Fără *Viața*, *tonal*-ul și *nagual*-ul nu ar putea exista. *Viața* este forța Absolutului, a Supremului, a Celui care a creat totul.

Iată deci ce a descoperit el: totul în existență este o manifestare a ființei vii pe care o numim Dumnezeu. Totul este Dumnezeu. Și a ajuns la concluzia că percepția umană este doar lumina ce percepe lumina. El a văzut că materia este o oglindă – totul este o oglindă care reflectă lumina și creează imaginile acelei lumini – dând naștere lumii iluziei, *Visul*, care seamănă cu un fum ce nu ne permite să vedem cine suntem cu adevărat. „Noi, cei adevărați, suntem iubire pură, lumină pură“, a spus el.

Această realizare i-a transformat viața. Dintr-o dată, el a știut cine este cu adevărat, s-a uitat în jur la ceilalți oameni și la restul naturii și a rămas uimit de ceea ce a văzut. El s-a regăsit pe el însuși în tot ceea ce exista – în fiecare ființă umană, în fiecare animal, în fiecare pom, în apă, în ploaie, în nori, în pământ. Și a văzut că viața amestecă *tonal*-ul cu *nagual*-ul în diferite moduri pentru a crea miriade de manifestări ale Vieții.

În acele câteva momente el a înțeles totul. Era foarte emoționat și inima sa era plină de pace. Cu greu putea să aștepte pentru a le spune și prietenilor săi ceea ce descoperise. Dar cum ar fi putut explica toate acestea în cuvinte? A încercat să le spună ce a descoperit și celorlalți, dar ei nu-l puteau înțelege. Ei puteau vedea doar că se transformase, că din vocea și din ochii săi radia ceva extraordinar. Au observat că el nu mai judeca pe nimeni și nimic. El devenise altfel.

Putea înțelege pe oricine foarte bine, dar nimeni nu-l putea înțelege pe el. Ei credeau că el era o încarnare a lui Dumnezeu, dar el zâmbea când auzea aceasta și apoi spunea: „Este adevărat. Eu sunt Dumnezeu. Dar și voi sunteți Dumnezeu. Suntem la fel, voi și cu mine. Suntem imagini ale luminii.

Suntem una cu Dumnezeu“. Dar nici așa oamenii nu-l înțelegeau.

El a descoperit că el era o oglindă pentru restul persoanelor, o oglindă în care el se putea vedea pe sine. „Oricine este o oglindă“, a spus el. El s-a văzut în ceilalți, dar nimeni nu l-a văzut pe el. Și astfel, a conștientizat că toată lumea visa, dar fără a fi conștientă de acest lucru, fără a ști cine sunt ei cu adevărat. Ei nu-l puteau vedea pe el în ei înșiși deoarece exista un perete de ceață sau de fum între oglinzi. Și peretele de ceață era creat de interpretarea imaginilor luminii – *Visul* oamenilor.

Apoi, a știut că va uita curând tot ceea ce învățase. Dorind să-și amintească de-a pururi viziunea pe care a avut-o, s-a decis să-și spună Oglinda Fumurie, astfel încât întotdeauna să știe că materia este o oglindă, iar fumul este cel care ne împiedică să știm cine suntem cu adevărat. El a spus: „Sunt o Oglindă Fumurie, deoarece mă văd pe mine în fiecare dintre voi, dar noi nu ne recunoaștem unul pe celălalt din cauza fumului dintre noi. Acel fum este *Visul*, iar oglinda ești tu, visătorul“.

*Este ușor să trăiești cu ochii închiși,
Fără să înțelegi ceva din ceea ce vezi...*

John Lennon

1

CIVILIZAREA PLANETEI ȘI VISUL PLANETAR

Ceea ce vedem și auzim în această clipă este doar un vis. Noi visăm chiar acum, deși creierul nostru este trezit.

Visul este principala funcție a minții, astfel încât putem spune că mintea visează 24 de ore pe zi. Ea visează nu doar atunci când creierul doarme, dar și atunci când acesta este trezit. Diferența între cele două stări (de vis și de veghe) constă în faptul că atunci când creierul se află în stare de veghe, noi experimentăm un cadru material, care ne face să percepem lucrurile într-o manieră liniară. În starea de somn cadrul material rigid dispare, iar visul are tendința de a se schimba în mod constant.

Oamenii visează tot timpul. Înainte ca noi să ne fi născut, oamenii dinaintea noastră au creat un mare vis exterior care a devenit visul societății sau *visul planetar*. Visul planetar este un vis colectiv alcătuit din miliarde de vise personale mai mici, care creează împreună vise ale familiilor, vise ale comunității, vise ale orașelor, vise ale țărilor, iar în final visul întregii umanități. Visul planetar include toate regulile sociale, toate credințele, toate legile, toate religiile, diferitele civilizații și modalități de manifestare, guvernele, școlile, evenimentele sociale și vacanțele.

Noi ne naștem cu capacitatea de a învăța cum să visăm, iar oamenii care au trăit înaintea noastră ne-au învățat cum să visăm visul societății. Visul exterior are atâtea reguli încât atunci când se naște un om nou, visul îi captează atenția și introduce toate aceste reguli în mintea copilului. Visul exterior se folosește de părinți, de școală și de religie, pentru a ne învăța cum să visăm.

Atenția este capacitatea noastră de discriminare, prin care ne focalizăm numai asupra lucrurilor pe care dorim să le percepem. Noi putem percepe milioane de lucruri simultan, dar prin folosirea atenției, nu păstrăm pe ecranul minții noastre decât ceea ce dorim să percepem. Pe când eram copii, adulții din jurul

nostru ne-au captat atenția și ne-au inoculat în minte informații, prin repetiție. Acesta este modul în care învățăm tot ceea ce știm.

Folosindu-ne de mecanismul atenției, am învățat o întreagă realitate, un întreg vis. Am învățat cum să ne comportăm în societate; ce să credem și ce să nu credem; ce este acceptabil și ce nu este acceptabil; ce este bine și ce este rău; ce este frumos și ce este urât; ce este corect și ce nu. Toate aceste cunoștințe, toate aceste reguli și concepte despre modul în care trebuie să ne comportăm, erau deja prezente în această lume atunci când ne-am născut noi.

Când am ajuns la școală, ne-au așezat într-o bancă și ne-au forțat să ne focalizăm atenția pentru a asimila ceea ce dorea să ne învețe profesorul. La biserică, ne-au silit să ascultăm cu atenție cuvintele preotului. La fel au stat lucrurile cu mama și cu tata, cu frații și surorile noastre: cu toții au încercat să ne capteze atenția. La rândul nostru, am învățat să captăm și noi atenția altor oameni, dar ne-am creat totodată o nevoie de atenție care poate deveni foarte competitivă. Copiii se află în competiție pentru a le atrage atenția părinților lor, profesorilor lor, prietenilor lor: „Uită-te la mine! Uită-te la ceea ce fac! Hei,

LIBRIS
sunt aici“. La adulți, nevoia de atenție devine foarte puternică și continuă.

We know
books

Visul exterior ne captează atenția și ne învață ce trebuie să credem, începând cu limba pe care o vorbim. Limbajul este codul prin care oamenii se înțeleg și comunică între ei. Fiecare literă, fiecare cuvânt din fiecare limbă este o convenție, pe care o putem asemăna cu o pagină de carte; cuvântul *pagină* este o convenție pe care noi o înțelegem. Odată ce am înțeles codul, atenția noastră este captată și energia este transferată de la o persoană la alta.

Nu noi am fost cei care au optat pentru limba engleză. Nimeni nu își alege religia și valorile morale – ele erau deja aici înainte ca noi să ne fi născut. Noi nu avem niciodată ocazia de a alege ce să credem sau ce să nu credem. Nu alegem niciodată nici chiar cea mai mică din aceste convenții. Nu ne alegem nici măcar numele.

Ca și copiii, nu am avut ocazia să ne alegem credințele, dar *am fost de acord* cu informațiile care ne-au fost transmise de visul planetar prin intermediul altor oameni. Singura modalitate de a înmagazina informațiile este acceptarea lor. Visul exterior ne poate capta atenția, dar dacă nu suntem de acord cu el, nu vom înmagazina informația. În momentul în care

suntem de acord cu el, noi *credem* în el, iar acest lucru se numește credință. A avea credință înseamnă a crede necondiționat.

Acesta este procedeul prin care învață copiii. Copiii cred tot ceea ce spun adulții. Ei sunt de acord cu ei, iar credința lor este atât de puternică încât sistemul de credințe ajunge să controleze întregul vis al vieții. Noi nu ne alegem aceste credințe; ne-am putea revolta împotriva lor, însă nu suntem suficient de puternici pentru a câștiga această luptă. Rezultatul este acceptarea necondiționată a acestor credințe prin liberul nostru accept.

Am numit acest proces: *civilizarea oamenilor*. Prin acest proces de civilizare noi învățăm cum să trăim și cum să visăm. În procesul de civilizare a omului, informația visului exterior este convertită în visul interior, creând întregul nostru sistem de credințe. Mai întâi, copilul este învățat numele lucrurilor: mama, tata, lapte, sticlă. Zi de zi, acasă, la școală, la biserică, prin televiziune, noi suntem învățați cum să trăim, ce tip de comportament este acceptabil. Visul exterior ne învață cum trebuie să se comporte un om. Căpătăm astfel o întreagă viziune despre ceea ce este o „femeie“ și despre ceea ce este un „bărbat“. Mai mult, suntem învățați să judecăm: